

නකුල ජාතකය

තවද පරදුක්ඛ දුක්ඛිත වූ සර්වඥයන් වහන්සේ ජෙනවනාරාමයෙහි වැඩ වසන සමයෙහි කෝසල රජ්ජරුවන්ගේ සේනානායක මහා අමාත්‍යයන් දෙන්නෙකුගේ කෝපයක් නිසා මේ ජාතකය දක්වන ලද, මෙහි වර්ථමාන කථාව යටකියන ලද උරග ජාතකයෙහි විස්තර වශයෙන් බස්නේය. මහනෙති මේ මහා අමාත්‍යයන් දෙන්නාගේ කෝපවේරය පළමුව ඇරවුවෙමි වේදූයි වදාරා ආරාධිත වූ සර්වඥයන් වහන්සේ ඉකුත් වත් දක්වා වදාළසේක.

ඒ කෙසේද යත්

යටගිය දවස බරණැස් නුවර බ්‍රහ්මදත්ත නම් රජ්ජරුකෙණෙකුත් රාජ්‍යය කරණ සමයෙහි බෝධිසත්වයන් වහන්සේ බ්‍රහ්මණ කුලයක උපන්සේක, පංච කාමයෙහි ආදීනව දෑක සෑමි ප්‍රවුප්ථාවෙන් පැවිදිව පන්සලක වාසය කරණ සේක. එසමයෙහි පන්සල සමීපයෙහි සක්මන් කෙළවර තුඹසක මුගටියෙක් වාසය කෙරෙහි. එතනට සමීපයෙහි ගස්බිලයක සර්පයෙක් වාසය කෙරෙයි, එසමයෙහි ඒ කියන නාගයා හා මුගටියා දවස්පතා උනුත් කඩා කා උනුත් කන්නාහ. එසමයෙහි තාපසයෝ සිතනුයේ මාසේවූ තාපසකෙණෙකුත් සමීපයෙහි ඉන්නා මුත්දෙන්න උනුත්කෙරේ වේරව ඉදිත්ට සුදුසු නොවෙයි සිතා අවවාද කියා සමගි කළහ. එසමයෙහි එක් දවසක් සර්පයා ගොදුරට යාදී මුගටියා තුඹසින් කරමැත්කොට දත් පෙණනතුරු කට දල්වාගෙන වැදහෙව නිදමින් සිටියේය. ඒ වෙලාවට තාපසයෝ එතනට අවුත් උඟ දෑක ඇයි තා ඉතා භයංකාර කොට පියා ඉත්ට තාගේ අසත්පුරුෂ වූ සර්පයාත් සත්පුරුෂව ගියාවූව කුමක් නිසාදැයි විචාළහ. එවිට මුගටියා කියන්නේ අමිත්‍රයා කෙරෙහිත් සංකා කලයුතුමය මිත්‍රයා කෙරෙහිත් සංකා කලයුතුමය, එසේ හෙයින් පසමිතුරා කෙසේ විශ්වාසවූත් සංකා කලයුතුයයි කීහ. එබස් අසා බෝධිසත්වයෝ තොපසේවූ සිතක් සර්පයා කෙරේ නොසිතවයි කියා භාවනා කොට නොපිරිහුනු ධ්‍යානයෙන් ගොස් බ්‍රහ්මලොකයෙහි උපන්නාහ. මුගටියා හා නාගයන් කම්මුපරිද්දෙන් මියපරලොව ගියාහයි වදාරා මේ නකුල ජාතකය නිමවා වදාළසේක. එසමයෙහි මුගටියා හා නාගයා නම් මේ සමයෙහි වෙරී වූ අමාත්‍යයෝ දෙන්නාය. තාපසය උපන්නෙමි ලොවුතුරා බුදුවූ මම්මයි තමන් වහන්සේ දක්වා වදාළසේක.